

Arrest

nr. 99 106 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 maart 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 maart 2013 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, verklaarden beiden zich vluchteling op 7 november 2012.

1.2. De eerste verzoekende partij is in het bezit van een paspoort van Oekraïne, geldig van 1 september 2006 tot 1 september 2016 voorzien van een Pools Schengenvisum type C voor meerdere binnenkomsten en geldig tot 16 februari 2013.

Op 11 januari 2013 hebben de Poolse autoriteiten expliciet ingestemd met de vraag tot overname van 7 januari 2013.

Derhalve wordt op 12 maart 2013 ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het betreft de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten (...)
geboren (...)
van nationaliteit te zijn : **Oekraïne**
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 05.11.2012 is toegekomen in België. Twee dagen later, op 07.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Oekraïne te bezitten en geboren te zijn in “Ivano-Frankovsk” op (...).1982.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor op de DVZ van 13.11.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit eerder asiel heeft aangevraagd in andere landen. Betrokkene verklaarde dat hij begin september 2012 per auto vanuit Oekraïne naar Polen reisde. Vanuit Polen zou hij per trein verder gereisd zijn naar een onbekend land vanwaar hij de trein nam richting België waar hij in september 2012 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij op 14.09.2012 door de Politie onderschept werd terwijl hij trachtte naar Londen te reizen in het bezit van een vals Pools paspoort. Betrokkene verklaarde dat hij geen asiel aanvraag en dat hij werd overgebracht naar een gesloten centrum in Brussel nabij de luchthaven vanwaar hij gerepatrieerd werd naar Oekraïne in oktober 2012. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 05.11.2012 Oekraïne opnieuw verlaten zou hebben, ditmaal per minibus, en via onbekende plaatsen naar België gereisd zou zijn waar hij op 06.11.2012 zou zijn aangekomen en op 07.11.2012 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat een smokkelaar zijn reis regelde met een zekere Stepan, dat ze zonder valse documenten reisden en dat de smokkelaar alles regelde aan de douane.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene tijdens zijn vasthouding in het Repatriëringscentrum 127BIS in het bezit bleek te zijn van een paspoort van Oekraïne (P(...)) geldig van 01.09.2006 tot 01.09.2016 voorzien van een Pools Schengenvisum (00(...)) type C voor meerdere binnenkomsten en geldig tot 16.02.2013. Betrokkene werd op 06.10.2012 via een transit in Warschau gerepatrieerd naar Oekraïne. Rekening houdende met de informatie dat betrokkene in het bezit bleek te zijn van een geldig Oekraïens reispaspoort met Schengenvisum dat op het moment van de asielaanvraag van betrokkene d.d. 07.11.2012 nog steeds geldig was, werd op **07.01.2013** voor betrokkene een **overnameverzoek op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003** (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De **Poolse autoriteiten hebben op 11.01.2013 ingestemd met de vraag tot overname** van bovengenoemde persoon **op basis van art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening. Art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening stelt dat “wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.***

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Oekraïne **vooraleer** is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ dat hij niet naar Polen mag gaan. Betrokkene verklaarde dat Polen en Oekraïne dicht bij elkaar liggen en dat hij als hij naar Polen gestuurd wordt er iets slechts gaat gebeuren (DVZ, bijkomend gehoor, vraag 3). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, met name dat Polen en Oekraïne dicht bij elkaar liggen, geen verband houdt met redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Derhalve is deze reden niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat als hij naar Polen gestuurd wordt er iets slechts zal gebeuren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Indien men dergelijk element inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, dan mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij concrete elementen en bewijzen van dergelijke uitlatingen aanbrengt, quid non. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 31 & 32). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 07.11.2012 samen asiel aanvroeg met Z(...) L(...) (o.v. (...)) met wie hij verklaarde religieus gehuwd te zijn. Voor betrokkene verklaarde echtgenote Z(...) L(...) (o.v. (...)) is er

sinds 11.01.2013 echter eveneens een overnameakkoord met Polen op basis van art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens een bijkomend gehoor werd aan betrokkene gevraagd of er een specifieke reden is om in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde dat ze in België de eerste keer werden aangehouden en dat hun vingerafdrukken in België werden genomen en dat hij daarom terugkwam naar België (DVZ, bijkomende vragen, vraag 1). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat hij er voordien een keer geweest is en zijn vingerafdrukken er werden genomen zonder dat hij er een asielaanvraag indiende en door de bevoegde autoriteiten van dat land gerepatrieerd werd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Tijdens een bijkomend gehoor werd betrokkene gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. Betrokkene verklaarde dat deze gezond is (DVZ, bijkomende vragen, vraag 2). Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat hij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. **België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9§2 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.** Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in Polen (2).
(...)"

1.3. De tweede verzoekende partij is in het bezit van een paspoort van Oekraïne, geldig van 11 juni 2009 tot 11 juni 2019 voorzien van een Pools Schengenvisum type C voor meerdere binnenkomsten en geldig tot 16 november 2012.

Op 11 januari 2013 hebben de Poolse autoriteiten expliciet ingestemd met de vraag tot overname van 7 januari 2013.

Derhalve wordt op 12 maart 2013 ten aanzien van de tweede verzoekende partij de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...)

geboren (...)

van nationaliteit te zijn : **Oekraïne**

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 05.11.2012 is toegekomen in België. Twee dagen later, op 07.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Oekraïne te bezitten en geboren te zijn in "Ivano-Frankovsk" op (...).1982.

Betrokkene verklaarde tijdens haar initiële gehoor op de DVZ van 13.11.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij nooit eerder asiel heeft aangevraagd in andere landen. Betrokkene verklaarde dat zij begin september 2012 per auto vanuit Oekraïne naar Polen reisde. Vanuit Polen zou zij per auto verder gereisd zijn naar Duitsland en vanuit Duitsland verder naar België waar zij in september 2012 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zij op 14.09.2012 door de Politie gearresteerd werd terwijl zij trachtte naar Londen te reizen in het bezit van een vals Pools paspoort. Betrokkene verklaarde dat zij geen asiel aanvraag en dat zij werd overgebracht naar een gesloten centrum in Brussel nabij de luchthaven vanwaar zij gerepatriëerd werd naar Oekraïne in oktober 2012. Betrokkene verklaarde verder dat zij op 05.11.2012 Oekraïne opnieuw verlaten zou hebben, per auto, en via onbekende plaatsen naar België gereisd zou zijn waar zij op 07.11.2012 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat een smokkelaar haar reis regelde met een zekere Stepan, dat ze zonder valse documenten reisden en dat de smokkelaar alles regelde aan de douane.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene tijdens haar vasthouding in het Repatriëringscentrum 127BIS in het bezit bleek te zijn van een paspoort van Oekraïne (EK(...)) geldig van 11.06.2009 tot 11.06.2019 voorzien van een Pools Schengenvisum (00(...)) type C voor meerdere binnenkomsten en geldig tot 16.11.2012. Betrokkene werd op 06.10.2012 via een transit in Warschau gerepatriëerd naar Oekraïne. Rekening houdende met de informatie dat betrokkene in het bezit bleek te zijn van een geldig Oekraïens reispaspoort met Schengenvisum dat op het moment van de asielaanvraag van betrokkene d.d. 07.11.2012 nog steeds geldig was, werd op **07.01.2013** voor betrokkene een **overnameverzoek op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003** (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De **Poolse autoriteiten hebben op 11.01.2013 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening. Art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening stelt dat "wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.**

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Oekraïne **vooraleer** is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er

redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ dat ze op een paar uur rijden van de grens met Polen wonen en dat ze in Polen onmiddellijk teruggevonden zou worden. Betrokkene verklaarde dat in Polen verblijven hetzelfde is als in Oekraïne verblijven en dat Oekraïners zonder problemen Polen binnen en buiten kunnen gaan en dat ze daarom wil dat België haar asielverzoek behandelt (DVZ, bijkomend gehoor, vraag 3). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen dient echter te worden opgemerkt dat deze door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, met name dat ze in Oekraïne maar op een paar uur rijden van de Poolse grens woonde en dat ze in Polen onmiddellijk teruggevonden zou worden en dat in Polen verblijven hetzelfde is als in Oekraïne verblijven hetzelfde is en dat Oekraïners zonder problemen Polen binnen en buiten kunnen gaan, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Derhalve zijn deze aangehaalde redenen niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat in Polen of Oekraïne wonen hetzelfde is en dat ze in Polen onmiddellijk teruggevonden zouden worden en dat Oekraïners zonder problemen Polen binnen en buiten kunnen, dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene een vrees zou koesteren ten opzichte van Oekraïners die zich in Polen zouden bevinden of die er makkelijk toegang toe zouden hebben, betrokkene zich met deze vrees tot de bevoegde Poolse autoriteiten dient te richten om deze vrees kenbaar te maken en om eventueel de Poolse autoriteiten om eventuele hulp en/of bescherming te vragen. Betrokkene maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat zij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden willen of hebben kunnen helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan of zou doen. Bovendien dient met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat Oekraïners makkelijk Polen in en uit zouden kunnen te worden opgemerkt dat indien deze Oekraïners éénmaal toegang hebben tot Polen en zich aldus binnen het Schengengebied bevinden, ze eveneens makkelijk toegang hebben tot de overige Europese landen die deel uitmaken van het Schengengebied. Derhalve is deze aangehaalde reden niet als gerechtvaardigd te beschouwen.

Zoals hogerop reeds werd uiteengezet, is Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 31 & 32). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 07.11.2012 samen asiel aanvraag met T(...) Y(...) (o.v. (...)) met wie zij verklaarde religieus gehuwd te zijn. Voor betrokkene verklaarde echtgenoot T(...) Y(...) (o.v. (...)) is er sinds 11.01.2013 echter eveneens een overnameakkoord met Polen op basis van art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens een bijkomend gehoor werd aan betrokkene gevraagd of er een specifieke reden is om in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde dat ze voor België kozen omdat hun vingerafdrukken ooit in België werden genomen en omdat ze zo ver mogelijk van Oekraïne wilden zijn (DVZ, bijkomende vragen, vraag 1). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat haar vingerafdrukken er voordien een keer genomen zou zijn zonder dat er een asielaanvraag werd ingediend en betrokkene door de bevoegde autoriteiten van dat land gerepatrieerd werd naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Zoals hogerop reeds werd uiteengezet, is Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Tijdens een bijkomend gehoor werd betrokkene gevraagd naar haar gezondheidstoestand. Betrokkene verklaarde dat deze gezond is (DVZ, bijkomende vragen, vraag 2). Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

*Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. **België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt**, met toepassing van **artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en **artikel 9§2 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003**. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in Polen (2).
(...)"*

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mijs toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van

deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...) Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbaar termijn toekent voor het indienen van haar

beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, §4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* zijn de verzoekende partijen van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Ze maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM; zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt door de verwerende partij niet betwist.

De verzoekende partijen zijn van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Ze maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu zetten de verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen middel uiteen ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan.

Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summierere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In hun verzoekschrift voeren de verzoekende partijen aan dat indien de bestreden beslissingen zouden ten uitvoer worden gebracht, zulks zou betekenen dat de verzoekende partijen naar Polen zouden

worden teruggewezen, waar hun veiligheid niet kan worden gegarandeerd, dat zij mogelijks in een situatie kunnen terechtkomen, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dat dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is. De verzoekende partijen stellen ook nog geen inkomsten te hebben.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het is in principe aan de verzoekende partijen om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zouden worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

De verzoekende partijen stellen enkel dat hun veiligheid in Polen niet kan worden gegarandeerd. Dit is een loutere bewering die geenszins, noch met verklaringen, noch met bewijsstukken, gestaafd wordt door de verzoekende partijen.

Zoals in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd, is Polen gebonden door dezelfde Europese richtlijnen als België inzake de behandeling van een asielaanvraag en zijn er geen indicaties voorhanden dat Polen niet dezelfde minimumnormen als België zou hanteren bij de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partijen.

Aangaande de door de verzoekende partijen aangehaalde vrees ten opzichte van Polen, omdat, zoals blijkt uit de uiteenzetting bij het enig middel, de stad Ivano-Frankivsk - waar zij problemen zouden hebben gehad met de maffiapraktijken van de familieleden van de burgemeester, die de medevenoot van de eerste verzoekende partij ombracht – dichtbij de Poolse grens gelegen is en dat talrijke Oekraïners uit die regio Polen bezoeken en er dus in Polen geen enkele garantie is voor de veiligheid van de verzoekende partijen, motiveerde de verwerende partij in de eerste besteden beslissing *“Betrokkene verklaarde dat Polen en Oekraïne dicht bij elkaar liggen en dat hij als hij naar Polen gestuurd wordt er iets slechts gaat gebeuren (...). Vooreerst dient te worden dat de door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, met name dat Polen en Oekraïne dicht bij elkaar liggen, geen verband houdt met redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Derhalve is deze reden niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij als hij naar Polen gestuurd wordt er iets slechts zal gebeuren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Indien men dergelijk element inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, dan mag er gezien het ernstig karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij concrete elementen en bewijzen van dergelijke uitlatingen aanbrengt, quod non. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokken om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is.”* en in de tweede bestreden beslissing *“(…)dat ze op een paar uur rijden van de grens met Polen wonen en dat ze in Polen onmiddellijk teruggevonden zouden worden. Betrokkene verklaarde dat in Polen verblijven hetzelfde is als in Oekraïne verblijven en dat Oekraïners zonder problemen Polen binnen en buiten kunnen gaan en dat ze daarom wil dat België haar asielverzoek behandeld (...). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten*

tegen een overdracht naar Polen dient echter te worden opgemerkt dat deze door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, met name dat z'n Oekraïne maar op een paar uur rijden van de Poolse grens woonde en dat ze in Polen onmiddellijk teruggevonden zou worden en dat in Polen verblijven hetzelfde is als in Oekraïne verblijven (...) en dat Oekraïners zonder problemen Polen binnen en buiten kunnen gaan, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Derhalve zijn deze aangehaalde redenen niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat in Polen en Oekraïne wonen hetzelfde is en dat ze in Polen onmiddellijk teruggevonden zouden worden en dat Oekraïners zonder problemen Polen binnen en buiten kunnen, dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene een vrees zou koesteren ten opzichte van Oekraïners die zich in Polen zouden bevinden of die er makkelijk toegang toe zouden hebben, betrokkene zich met deze vrees tot de bevoegde Poolse autoriteiten om eventuele hulp en/of bescherming te vragen. Betrokken maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat zij een beroep zou gedaan hebben op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden willen of hebben kunnen helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan of zou doen. Bovendien dient met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat Oekraïners makkelijk Polen in en uit zouden kunnen te worden opgemerkt dat indien deze Oekraïners éénmaal toegang hebben tot Polen en zich aldus binnen het Schengengebied bevinden, ze eveneens makkelijk toegang hebben tot de overige Europese landen die deel uitmaken van het Schengengebied. Derhalve is deze aangehaalde reden niet als gerechtvaardigd te beschouwen."

De verzoekende partijen beperken zich, in de uiteenzetting van het middel, dus tot een herhaling van de reden waarom zij een vrees koesteren ten aanzien van Polen, die zij aanhaalden als antwoord op de vraag of zij een bezwaar hadden tegen een overdracht naar Polen, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en, in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, tot de vage stelling dat het in Polen voor hen niet veilig is, zonder de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partijen geen precieze feitelijke elementen aanbrengen die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling lopen.

In zoverre de verzoekende partijen in hun verzoekschrift de bedoeling hebben het niet beschikken over inkomsten aan te halen als moeilijk te herstellen ernstig nadeel, wijst de Raad erop dat een financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is (RvS 19 mei 2011, nr. 213.361). Indien de bestreden beslissingen onwettig zouden worden bevonden, zou het door de verzoekende partijen aangevoerde financieel nadeel immers met een schadevergoeding kunnen worden rechtgezet (RvS 2 december 2012, nr. 152.170). Er wordt niet aangetoond dat het te dezen anders zou zijn.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partijen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

N. VERMANDER